

ΜΛελέκ. Ἐπιδόρπ. 92. Συνών. ἀραιά. Ἡ χαλαρῶς, ἐπὶ ὑφῆς Λεξ. Δημητρ.:

Ἀνάραια φαίνεται τὸ παννί, κυρὰ γαῖτανοφρύδα. Συνών. ἀγανά, ἀγανίπλα 2, ἀνάγλυκα 1, ἀραιά, ἀντίθ. κρουστά, σφιχτά. (β) Χρονικῶς σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κρώμν.): Ἔρχεται ἀνάραια ἀνάραια πολλαχ. Ἀνάρκ' ἀνάρα καὶ βλέπομεν Κύπρ. Ἀνάραια οἱ λουγιάζουμ' (βλέπομεν) Σαμοθρ. Χτυπάει ἀνάραια κί γιμᾶτα Μακεδ. (Χαλκιδ.) || Φρ. Κάπου κί ἀνάραια (σπανίως) Εὐβ. (Στρόπον.) Ποῦ τὸ ἀνάραια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Λέσβ. || Γνωμ.

Ἀνάραια ἀνάραια τὸ φιλεῖ γιὰ νὰ ᾄχη νοστιμάδα (φορτικὸν τὸ συχνὰ ἐπαναλαμβανόμενον) σύνηθ. || Αἰνιγμ.

Ἄρασαν ἄρασαν ἔρδεσαι καὶ ἄρασαν κατηβαίνει, ὄνταν ὀρίζ', ἀφέντη μου, σ'κοῦμαι, πάγω δάβαίνω (ἢ χιών) Κρώμν. || Ἄσμ.

Ἀνάραια ἀνάραια ρίχνουνε οἱ κλέφτες τὰ τουφέκια γιὰτ' εἶν' οἱ μαῦροι λιγοστοί, εἰκοσιδύο νομάτοι

ΜΛελέκ. Ἐπιδόρπ. 27 — Ποίημ.

Ἡ Ζερβοπούλλα ἡ ὁμορφη κί ἀρχοντοθυγατέρα ἔς τὸν ἀργαλειό της ὑφαίνει κί ἀνάραια ἐτραγουδοῦσε

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,19. Συνών. ἀραιά. 2) Βραδέως Θεσσ. (Καρδίτσα) Μακεδ. (Χαλκιδ.): Πιρπατῶ ἀνάραια.

ἀναραιάζω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάραια.

Μεταβ. ἀραιώνω: Ἀναραιάζουν τοῖς φύτες ἔς τοῖς βραγίς. Ἀμτβ. ἀραιώνομαι: Ἄσμ.

Καλοί, κακοί, ἀναραιάσετε νὰ ἰδῶ ποῖαν παντρεύουν.

Πβ. ἀναραιεύω, ἀναραιώνω, ἀναρύνω, ἀραιεύω, ἀραιώνω.

ἀναραιάρις ὁ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάραιος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρις.

Κόσκινον ἀραιόν. Συνών. ἀραιολόγι, ἀραιολόγος.

ἀνάραιεμα τό, ἀμάρτ. ἀνάραιεμα Θράκ. (Αἰν.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναραιεύω.

Ἀραιώσις. Συνών. ἀνάραιεμα, ἀναραιεματάδα, ἀραιεμα, ἀραιώμα.

ἀνάραιευτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνάραιεφτους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναραιευτός < ἀναραιεύω τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερητικὴν διὰ τῆς προπαροξυτονίας (ιδ. ἀ- στερητ. 2 α): ἢ ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ἀραιευτός < ἀραιεύω.

Ὁ μὴ ἀραιωθείς ἢ ὁ μὴ ἡραιωμένος, συνήθως ἐπὶ φυτῶν: Τ' ἄφ'κίς ἀνάραιεφτον τοῦ καλαμπόκ' κί θὰ χαλάσ'. Συνών. ἀνάραιετος, πυκνός.

ἀναραιεύω Ἄνδρ. Εὐβ. (Κάρυστ.) Ἰόνιοι Νῆσ. (Λευκ. κ. ἀ.) Ἰων. (Κρήν.) Μεγίστ. Πελοπν. (Αἰγ.) Σῦρ. Χίος κ. ἀ. — ΦΠανᾶ Λυρικ. 203 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀναραιεύω Εὐβ. (Ἄνδρων. Στρόπον.) Θράκ. (Αἰν.) Σκῦρ. κ. ἀ. ἀνεραιεύω Χίος ἀνιραιεύου Λέσβ. Σάμ. νεραιεύω Ἰων. (Κάτω Παναγ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάραιος.

1) Κάμνω τι ἀραιόν, ἀραιώνω, συνήθως ἐπὶ φυτῶν ἔνθ' ἄν.: Ἀναραιεύω τὰ κουνκιά - τὰ σκόρδα κττ. Χίος Ἀναραιεύω τοῖς λεμονεῖς Ἄνδρ. Ἀναραιεύω τὴ μὲν φύτρα ἀπὸ τὴν ἄλλη Λεξ. Δημητρ. Ἀναραιεύω τοῦ καλαμπόκ' Ἄνδρων. Στρόπον. Ἀναραιεύω τὰ κλαριά Λεξ. Δημητρ. Ἀνάραιεψε τὰ ροῦχα νὰ στεγνώσουν αὐτόθ. || Γνωμ. Ἀνάραιεψε τὰ σκόρδα νὰ χοντρεύουνε (κυριολ. ἐπὶ τῶν σκόρδων

καὶ μεταφ. ἐπὶ τῶν μελῶν κοινότητος ἢ συντεχνίας, τὰ ὅποια εὐδοκίμοι οὐχὶ μένοντα πάντα ἐπὶ τὸ αὐτό) Ἰόνιοι Νῆσ.

Ἀναραιεμένες οἱ κουνκῆες νὰ μὴν τοῖς φάη ὁ λύκος (τὸ παράσιτον φυτὸν ὀροβάγχη) Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀναρύνω). — Ποίημ.

Γιατί, λεβεντοκόρη μου, τὸ μάστορη μαλώνεις

πὼς σὸφκείασε τὸ κόσκινο μικρὸ κί ἀναραιεμένο;

ΦΠανᾶς ἔνθ' ἄν. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι ἀραιός, ἀραιώνομαι Εὐβ. (Κάρυστ.) Ἰων. (Κάτω Παναγ.) Σάμ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Τὰ σκόρδα ὅσο ἀναραιεύουν τόσο παχύνουν Κάρυστ. Οἱ στρατιῶτες ἀνάραιεψαν γιὰ νὰ προχωρέσουν Λεξ. Δημητρ. || Αἰνιγμ.

Τὰ βουνὰ ἀσπρίσανε, | τὰ μακρὰ κοντύνανε,

τὰ πρόβατα νεραιέψανε, | τὰ δυὸ γενῆκαν τρία

(τὸ γῆρας) Κάτω Παναγ. 2) Καθιστῶ πρᾶγμά τι ἀραιὸν ὥς πρὸς τὴν σύστασίν του ἀναμειγνύων εἰς αὐτὸ ὕδωρ Ἄνδρ. Λέσβ. Χίος: Ἀναραιεύω τὸ μέλι Χίος Ἀναραιεύω τὴ σούπα Ἄνδρ. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι ἀραιὸς τὴν σύστασιν Χίος: Βάλε νερὸ ἔς τὴ ζύμη ν' ἀναραιέψη.

Πβ. ἀναραιάζω, ἀναραιώνω, ἀναρύνω, ἀραιεύω, ἀραιώνω.

***ἀναραιοδόντης** ὁ, ἀναρκοδόντης Κύπρ. ἀναρκοδόντας Κύπρ. νερκοδόντας Κύπρ. Θηλ. ἀναρκοδοντοῦ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάραιος καὶ τοῦ οὐσ. δόντι.

Ὁ ἔχων ἀραιοὺς ὀδόντας, ἰδίᾳ τοὺς κοπιτήρας τῆς ἄνω σιαγόνης: Ἐπέρασεν ἡ ἀναρκοδοντοῦ, ἡ μαλλουροποδικὰ (ἐξ ἐπφδ.) || Ἄσμ.

Ἐνι τῷ μακροδάχτυλος, ἐνι τῷ ἀναρκοδόντας.

Ἐναν κοντὸν κοντούτδικον τῷ μακροδαχτυλᾶτον

ἔναν ἀναρκοδόντικον τῷ ἔναν κοντογεμᾶτον.

***ἀναραιοδοντοῦσα** ἐπίθ. θηλ. ἀναρκοδοντοῦσα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀναραιοδόντης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα, περὶ ἧς ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾷ 37 (1925) 180 κέξ.

Ἡ ἔχουσα ἀραιοὺς ὀδόντας: Ἄσμ.

Γιὰ δὲ τὴν τουμπομέτωπην, τὴν ἀναρκοδοντοῦσαν,

τὸ πετεινάριν τὸ φραχνόν, καλὰ μοῦ τὸ λαλοῦσαν.

***ἀναραιοδουλεύω**, ἀναρκοδουλεύω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάραια καὶ τοῦ ρ. δουλεύω.

Πλέκω τι κατὰ τρόπον, ὥστε ἡ ὑφὴ νὰ εἶναι χαλαρά, οὐχὶ σφιχτή: Ἀναρκοδουλεύω τὴν κάλτσαν. Βρακοζώνιν ἀναρκοδουλεμένον. Συνών. ἀγαποπλέκω. Πβ. καὶ ἀγαποῦφαίνω.

***ἀναραιοθωρῶ**, ἀναρκοθωρῶ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάραια καὶ τοῦ ρ. θωρῶ.

Σπανίως βλέπω: Σαίρεσαι νὰ θέλεις ποῦ μιτοῖς ἔς τοὺς γορεοὺς σου, μ-μ' ἄμαγ-ι-μζαλύνης νάκ-κον, ἀναρκοθωρεῖς χαρὰν (μιτοῖς = μικρός, νάκ-κον = ὀλίγον).

ἀναραιόρρωγος ἐπίθ. ἄγν. τόπ. ἀναραιόρρωγος Εὐβ. (Κύμ. Ὁξύλιθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάραιος καὶ τοῦ οὐσ. ρῶγα, παρ' ὁ καὶ ρᾶγα.

Ὁ ἔχων ἀραιὰς ρῶγας ἔνθ' ἄν.: Σταφύλια ἀναραιόρρωγα Κύμ. Ὁξύλιθ.

ἀνάραιος ἐπίθ. κοιν. ἀνάραιους βόρ. ἰδιώμ. ἀνάρκος Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀραιός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ. (λ. ἀνάρειος).

